

Ω! ΔΕΝΤΡΑ....

”Ω ! δέντρα, πού ἡ ἀνθρώπινη σκληράδα, σὰ ντουβάρια
σᾶς κλείνει, γιὰ νὰ χαίρεται μόνη τὴν ἔμορφιά σας,
καὶ βλέπω νὰ σκορπίζονται γύρω σας τὰ λιθάρια
πονεῖ ἡ ψυχὴ μου καὶ θρηνεῖ τὴν ἄδικη σκλαβιά σας.

Παιδιὰ τοῦ δάσους λεύτερα θρεμέν’ ἀπὸ τὸν ἥλιο,
μεγαλομέν’ ἀπ’ τοῦ βουνοῦ τὸ μυρωμέν’ ἀγέρι,
σᾶς κλέβουν ἀπ’ τὸ ἱερὸ π’ ἀνήκετε βασίλειο,
καὶ τὸν κρυφὸ τὸν πόνο σας κανένυς δὲν τὸν ξέρει.

Κάλλιο νὰ πέφτει κεραυνὸς μὲ μιᾶς νὰ σᾶς ρημάζει
παρὰ νὰ μαραζώνετε σὲ μάντρα νοικοκύρη
νὰ νοιώθετε πὼς στὸ βουνὸ πέρα γλυκοχαράζει
κι’ ὅμως τὸ φῶς δὲ δύναται σὲ σᾶς νὰ πρωτογείρει.